

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 06018

FELDER UN ZANGEN

M. Bogdanski



NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG



MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center



The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

מ. באַנדאנסקי

פּעלדער
לאַזן
זאַנגען

קינדער לידער

פּאַרלאַנג אַרבעטער וועלט — שיקאַגא
1937.

ALL RIGHTS RESERVED.

די קינדער
פון דער אידישער שול
— א מתנה.

אַנדערע ביכער פון זעלבן מחבר:
אונטער אַמעריקאַנער הימלען
(ערשטער באַנד)

אריין אין דרוק:
אונטער אַמעריקאַנער הימלען
(צווייטער באַנד)



צעאקערטע פעלדער

צעאקערטע פעלדער
ציען זיך ווייט
אין שווארצע, צעגראבענע רייען...
שפרייט אזא פרייד זיך
א ליכטיקע אויס:—
עס קומט שוין דער פריילינג,
דער ווינטער איז אויס,
און אלץ וועט מיט גרינס זיך באנייען...

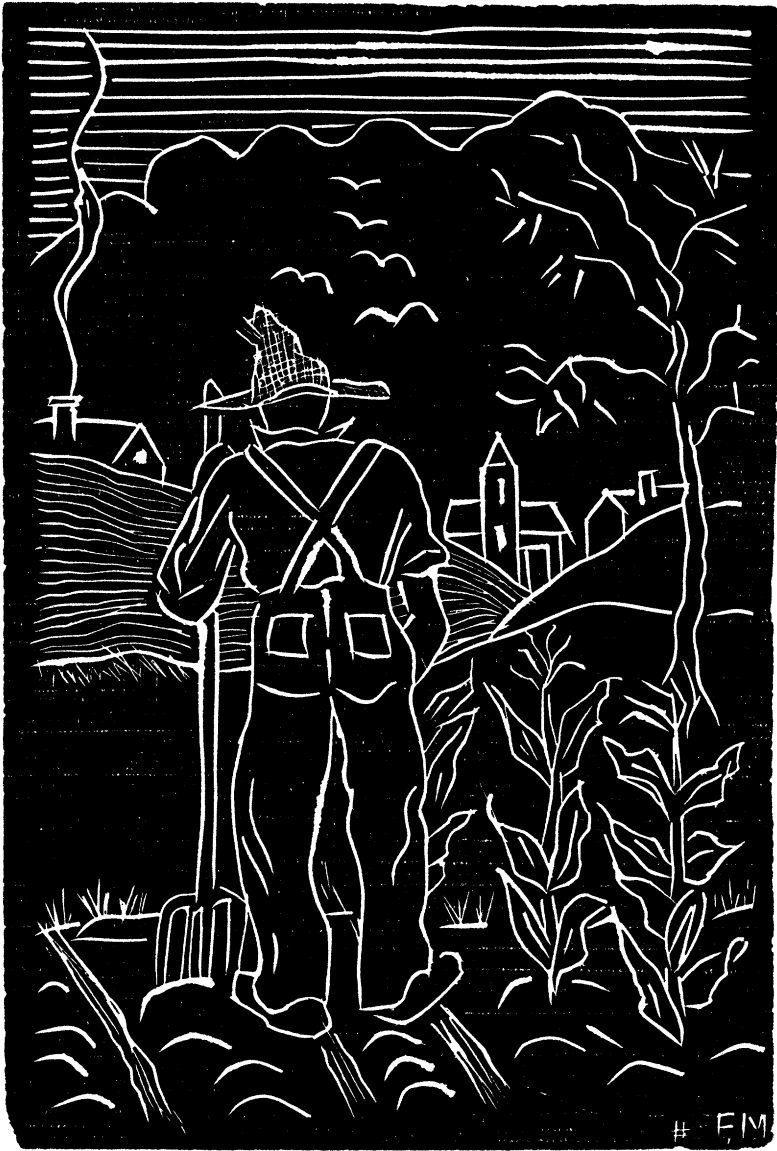
א יום טוב א פרייער,
א שמחה, א פרייד
צעשפרייט זיך אויף פעלדער און וועגן...
עס טראגט אין דער לופט זיך
א הילכיק געקלאנג,
דאס ליד פונם פויער—
א האפנונג-געזאנג,
א תפילה פאר מוי און פאר רעגן...

דער ערשמער אויף שמחה
האָט פריידיק געמאַנצט
דער אַקער, דער אַלמער, דער שווערער
מיפער געגראָבן
און העלער געגלאַנצט
מיט ערד-שטיקער פעמע
געשפרונגען, געמאַנצט,
געשיינט האָט ער מערער און מערער...

און האָט שוין דער אַקער
זיין פרייד אויסגעמאַנצט
בלייבט ער אַ רואיקער שטייען;
נאָר איינער, דער פויער,
ער איז נאָך ניט פריי,
הויבט ער צו אַרבעטן אָן
ערשט אויפסניי —
ער מוז דאָך די פעלדער פאַרוייען...

פעלדער צעצקערט,
פעלדער פארזייט,
פראצעוועט שווער, ער הארעוועט בימער;
ער שארט מיט דער סאפע
צווישן די שמעגן,
זוכט אויפן הימל,
קוקט אויס אויף רעגן,
וועט ער זיין פריילאך, אלס שניטער? ...

פעלדער צעצקערט,
פעלדער פארזייט
מיט ליכטיקע גאלדיקע זאנגען.
דער מאן האט צעבליט שוין
די קעפלאך אין רוים,
זאנגען געפילטע
מיט כשורות פון ברוים
צעקלינגען דעם שניטערס געזאנגען.....



דער פארמער

א בערדל א קליינס,
א ליולקע פון שמרוי,
א קאפעליוש איבער די אויגן,
ער פיפקעט די ליולקע,
ער פיפקעט אזוי,
און קוקט אויף די רייען
באזילבערט מיט טוי,
אויף פעלדער מיט גרינעם באצויגן.

ברוין איז זיין פנים,
שווארץ זיינע הענט,
זיין רוקן איז שלאַנק, ניט געבויגן,
ער פיפקעט זיין ליולקע,
ער האט דאך דערקענט
די זאמען, וואס ער האט
פארזיט מיט די הענט,
זיי זיינען אין שטאמען צעצויגן.

ברוין איז זיין פנים,
שוואַרץ זיינע הענט,
פעלדער צעאָקערטע קאַנען ניט ריידן.
שמיים ער אַזוי, ווי
פון מאַרמאָר געהאַקט,
הערט ער די אונגערקע
וואַקסענדיק קנאַקט —
דערציילט אים אַ מעשה באַשיידן...

אַ מעשה פון קערנדלאַך
סיף אין דער ערד
פאַרזימט אין צעאָקערטע רייען
זיי האָבן די רייען
די שוואַרצע צעפלאַצט,
עס האָבן זיך גרינגקע
גרעזלאַך צעשפראַצט
און וועלן די קערנער פון דאַרמן באַפרייען.

נאַכן אַקער

שלעפּ דעם אַקער, שלעפּ, מיין פּערד,
רייס אין שטיקער אויף די ערד.

נאַכן אַקער טריט ביי טריט,
גיי איך נאָך און הער אַ ליד.

אַ ליד פון קאַרן און פון שמרוי,
אַ ליד צום פּערד וואָס דינט אַזוי.

שלעפּ דעם אַקער, רייס די ערד,
זע, עס שיינען שטיקער ערד.

פון דעם אַקער אייזנס שייז —
וועט אונז שפּעטער פּריילאך זיין.

שלעפּ דעם אַקער, שלעפּ, מיין פּערד,
העי, ווי פּריש עס איז די ערד!

יעדער פרישער גראָבן ערד
האַט אַ רענדל דאָך די ווערמ!

פייכמע שטיקער פעט פון מוי —
וועט געראַטן ברויט און שמרוי,

וועל איך שפרייטן אויף דער ערד
שמרוי פאר קי און פאר די פערד,

וועט אייך ווינטער וואַרעם זיין
וועלן מיר אַלע פריילאָך זיין!

שלעפּ דעם אַקער, שלעפּ, מיין פערד,
ריים אין שטיקער אויף די ערד.





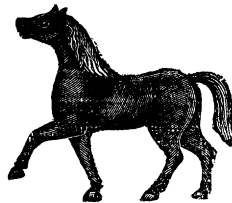
זומער

עס האט זיך אין פעלד שוין דערהערט א געזאנג
עס טראגט זיך פון דארט שוין א גלאקן-געקלאנג,
עס האט זיך דער אקס שוין ניט איינמאל צעברומט—
א זומער פרימארגן, ער קומט שוין, ער קומט.

עס הויכט זיך א פארע ארויף פון דער ערד,
עס הערט זיך א הירזשען, א מופען פון פערד,
עס הויבן זיך זיילן פון שטויב שוין ארויף,
עס מרייכט שוין דער פאסטוך זיין משערעדע שאף.

עם בלענדט דער פרימאָרגן מיט ליכט אָן אַ ברעג,
דאָס קעלכל שוין ברוקעט, פאַרריסן דעם עק,
טאַנצט עס און מוקעט און דרייט מיטן קאַפּ,
דער לאַשעק, דער ברוינער, אַוועק אין גאַלאַפּ.

אין ליכט פונם מאָרגן די בלומען צעבליט,
פון איין בלום צו צווייטער די בין דאָרטן פליט
זויפט פון די בלומען דעם נעקטאר און זומט —
אַ זומער פרימאָרגן, ער קומט שוין, ער קומט!





מאָרגנגליק

וואַכט, וואַכט, וואַכט,
שוין צעמיילט די נאַכט
האַט אַ בלויע פראַכט:
אַפגעזונדערט ווערט
הימל פון דער ערד
און דער באַרג, דער מאַל,
אַלעס מיט אַמאַל —
וואַכט!
וואַכט!

גאַלד, גאַלד, גאַלד,
גאַנצע בונדן פאַלט
אויף דעם גרינעם וואַלד.
פון זיין גרינעם קאַפּ
פליסט דאָס גאַלד אַראָפּ
און עס שפּרייט זיך אויס
ווי די וועלט איז גרויס —
גאַלד.

שטיל, שטיל, שטיל,
שוויגט איצט אויך די גריל
בלויז א ווינטל קיל,
וואַנדערט אום אַזוי
און מיט פּרישן טוי
זילבערט בוים און גראַז
און דערציילט זיי וואָס —
שטיל.

צווי, צווי, צווי, צווי,
גיט מיין האַרץ אַ צי:
טוט פון בוים אַ פּלי —
ס'אָ פּייגעלע אַוועק
ערגעץ ווייט אַוועק:
קומט עס באַלד צוריק
זינגט פון מאַרגנליק —
צווי.



מיר איז ליב דער רעגן

מראַפּנס, מראַפּנס, רעגן-מראַפּנס
מאַכט די ערד אונז פייכטער,
מאַרגן אויפן פעלד די אַרבעט
וועט אונז ווערן לייכטער.

נאַכן אַקער וועל איך מאַרגן
גיין דער זון אַנטקעגן,
מראַפּנס, מראַפּנס, רעגן-מראַפּנס —
מיר איז ליב דער רעגן.

מראַפּנס, מראַפּנס, רעגן-מראַפּנס,
מאַכט די ערד אונז פעטער,
יעדער מראַפּן וועט אַן אוצר
פאַר אונז בריינגען שפעטער.

יעדער מראַפּן רעגנמראַפּן
איז אַ גאַנץ פאַרמעגן,
מראַפּנס, מראַפּנס, רעגנמראַפּנס —
מיר איז ליב דער רעגן.



ברי מיך ליבע זון

ברי מיך. ברי מיך, ליבע זון,
מיר איז ליב דיין בראַטן!
זאל מיין פנים ווערן ברוין,
זאל מיין ברויט געראַטן

כ'בין אַ גוטער באַלעבאַס:
צעצקערט אַלע שטעגן,
כ'האַב געמיסטיקט גוט דאַס פעלד,
כ'האַב געהאַט אויך רעגן.

כ'קום אַנטקעגן דיר אין פעלד
שמענדיק מיט געזאָנגען,
ברי זשע, ברי און בראַט און ברען.
פיל מיר אָן די זאָנגען.

כ'בין ביים אַקערן ביים זייען,
וויינענדיק געזאָנגען
וועל איך שפעטער פריילאך זיין
שנידענדיק די זאָנגען.

ברי מיך, ברי מיך, ליבע זון,
מיר איז ליב דיין בראַטן!
שיק זשע מיר דיין ברכה איצט
און זאַל מיין ברויט געראַטן.

נעקטאָר

אַ העלע בלום — ווייס אַרום
פּיאַלעט אינמיטן.
שלאַנק געוואַקסן איז די בלום
האַט אויף איר מיט זומזומום
אַ יונגע בין געריטן.

זומזומום, זומזומום,
זינגט אַ ליד אַ רייטער,
זום — אַ זיפּ, זיפּ-אַ — זום,
זויפט זי נעקטאר פון דער בלום
און פליט אַוועק זיך ווייטער.

זומזומום, זומזומום,
טאַר קיין צייט פאַרלירן.
גריין און געל, רויט און בלוי
פאַרבן בלומען זיך אַזוי
אין אַלערליי קאַלירן

זומזומום, זומזומום,
אַזאַ נחת דאַרמין!
נעקטאר זויפן אומעטום,
נעקטאר האַט דאָך יעדע בלום,
יעדער בליט אין גאַרמין.



בינען און בלומען

זום,
זום-זום, זום-זום.
כ'בין א בין,
בין, בין, בין,
כ'פלי א הער
כ'פלי א היין.
זום-זום, זום-זום,
זום!

בלומען פארבן זיך פאר מיר
איז אלערליי קאלירן:
אַט שמרעקט א ווייסנקע
איר שטאַלצע קעפעלע,
ווינקט מיט בלויען אויגעלע:
אַהער, אַהער!
פאַרגעס — מיך — ניט!

דארטן, א באשיידענע
ארעפגעלאזט איר קעפעלע.
האט פאררויטלט זיך —
ס'הארץ איז א צעבראָסטעמע
ביי איר...
קוקט זי נעכאכדיק מיך אָן —
די פֿיאַן.

אזוי פיל שיינע רויזן
הויבן אָן די הערצלעך
צו אַנטבלויזן
און כרויאַנטעמען
האַבן זיך גענעמען
צעשוּיכערן די קרויזן —
זום!

זום,
זום-זום, זום-זום,
איך בין אַ בין,
בין, בין, בין,
כ'פלי אַהער,
כ'פלי אַהין,
זום-זום, זום-זום,
זום!



אין פעלד

ווייט און ברייט א גרינע פעלד
מיט בלימלאך שיינינקע.
אין פרייען פעלד, אין גרינעם פעלד
א שמוב — א קליינינקע.

דער דאך איז רויט און ווייס די ווענט
די פענצמער קליינינקע,
אפגעפארבט אין ווייס און גרין
שטאכעטן שיינינקע.

ניט ווייט א שטאל, דארט שטייט די קו
מיט אירע קעלבעלאך,
אפן דאך פון שטאל א נעסט —
א היים פאר שוועלבעלאך.



א געלער האָן שפּאַצירט אין הויף —
ער שפּאַנט און ברומט זיך אונטער,
פּערציק הינער שפּאַנען נאָך
מיט די קעפּ אַרונטער.

דער מאַרגן קומט, עס וועקט דעם הויף
דער געלער שאַנט אַ קליער,
קוקרעקו גוואַלדעוועט: —
ווער שטייט אויף אַ — פּריער!

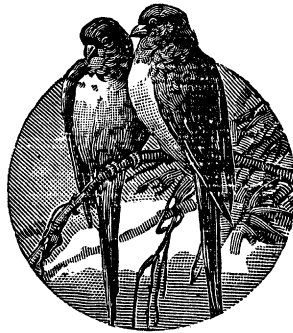
צווי, צווי, צווי, צווי, אַרויס פון נעסט
שוין אַלע שוועלבעלאך,
מו-מו, מו-מו, עס וועקט די קו
שוין אירע קעלבעלאך.



דער מאַרגן קומט און הימל בלוי
צעפליסט זיך אויף די שויבן,
הורוהורו, עס טראַגט זיך שטיל
דאָס וואַרקען פון די שויבן.

קערנער פיקן אפן הויף
שויבן אַלערליי —
בלויע, גרויע, גאלדיקע
און שויבן ווייס ווי שניי.

לאַשאַקל פאַרייסט דעם עק
און שפּרינגט אַ לוסטיקער,
קוועלט און זינגט דאָרט אפן בוים
אַ — — רויטברוסטיקער.



דאס פערד געשפאנט שטייט פאר דער מיר
ווי א שולדיקער —
ער בייט די פיס, ער קלאפט און מופט
אן אומגעדולדיקער . . .

מופעט פערדל מיט די פיס
און הויבט זיך אן באוועגן,
לויפט דער פויער שנעל ארויס
און פארט דעם מאג אנטקעגן.

יאגט דאס פערד זיך אין גאלאפ,
הויבט דעם שמויב אין זיילן
און ווען עס קומט פארנאכט צוריק
דערקענט מען שוין פאר מיילן.



דער זייגער

טיק טאק, טיק טאק,
קלאפט דער זייגער אפן וואנט,
האט נאך קיינמאל ניט פארפעלט
ווען איך הער, ער ציילט און ציילט,
אזוי נעכטן, אזוי היינט —
טיק טאק, טיק טאק.

טיק טאק, טיק טאק,
עס געפעלט מיר, עס איז שוין,
ס'איז אין אים א גלעקל דא
קלינגט עס דארטן יעדע שעה,
כ'קען עס אבער ניט פארשטיין —
טיק טאק, טיק טאק.

טיק טאק, טיק טאק,
זאגט מיין אַנקל, לאַכט מיך אויס —
יעדער טיק-טאק שלעפט אַרויס
אַ שטיקל טאָג פון זיינע יאָר
און מאַכט אים גרויער זיינע האַר
טיק טאק, טיק טאק.

טיק טאק, טיק טאק,
איך פאַרשטיי נישט דעם געדאַנק
כאַטש מיין מאַמע זאָגט: ס'איז קלאַר,
עס באַוועגט זיך דאָרט אַ האַר,
צישט און שאַפט דעם זייגערס גאַנג —
טיק טאק, טיק טאק.

פרימאָרגן

טאניו

מאַרגן, פרימאַרגן,
דער מזרח נעמט וואַרפן
אַ זון שמרצל אַ שאַרפן
אויף טויאיקע בלעטער
און גרינער זיי פאַרבן,
און מאַכן זיי שטייפער.

אדערלאך נעמען די בלעטער צעשמרייפן,
נעמען פון זון זיך די אדערלאך שטייפן,
און אונטער די בלעטלאך, די גרינע, פאַרבאַדגן
וועבט אין דער שטיל זיך אַ נייער פרימאַרגן.
אַ נייער פרימאַרגן —
אין קנאַספן פאַרבאַרגן...

א קנאספ איז אן אנהויב,
א קנאספ איז א מארגן,
ליגט דאָרט א וועלט אינ'ם
אנהויב פאַרבאָרגן! ...
ווערן די קנאספן אַליץ מערער און מערער,
ווערן די צווייגן אַליץ שווערער און שווערער ...

אונטער דער משא, די צווייגן, געבויגן,
בלענדן מיט ליכטיקן גרין פאַר די אויגן,
און איבער די בוימער און צווישן די צווייגן,
א הילכיקע פרייד נעמט אַליץ שמייגן און שמייגן,
משיך-משיך און צווי-צווי, צווי-צווי און משיך-משיך!
ווי ליכטיק, ווי גוט און ווי וואויל עס איז מיר!

פון צווייגל אויף צווייגל
 געמאנצט און געשפרונגען,
 זיי וויגן די צווייגלאך
 און זינגען און זינגען,
 און פישטשען און וואַרקן
 און משירקן און שרייען:

א וועלט האָט צעמאנצט זיך
 אין מאַרגן אין פרייען!
 דער אדלער, די טויב, און דער
 וועווריק נעמט שפּרינגען,
 עס האָט אויך די בין שוין
 איר זמר צעזינגען...

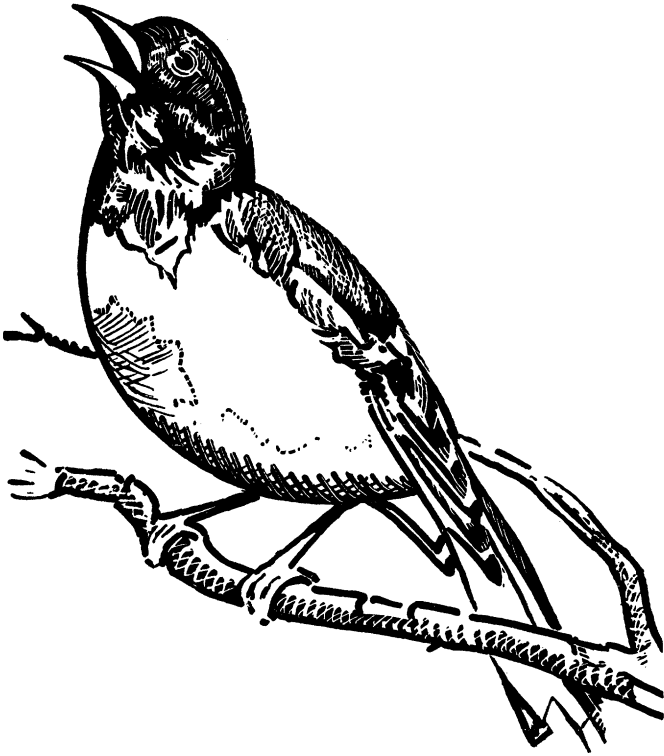


א ליכטיקער מאַרגן
מיט פרייד איז געקומען,
די אַרבעטער בין האַט
די פליגלען צענומען,
זי שווימט מיט איר זמר
און זויפט פון די בלומען.

זי בריינגט זיי די פאזלין
און זויפט פון זיי נעקטאר,
די זאפט פון די בלומען,
פון גראַז און פון בלעטער,
זי שאַפט דערפון האַניג
פאַר איצט און פאַר שפעטער...

די אויגלאך צעעפנט, אזוי ווי צעשראַקן,
א וואַרף מיטן קעפל, צעטרייסעלט די לאַקן,
ניט סאַני מיט אימפעט אַ וואַרף זיך אין גראַז,
ער ווייסט ניט פאַר ווען און ווייסט ניט פאַרוואָס,
אזוי ווי דער וועווריק דאַרט
שפּרינגט ער אין גראַז...





* * * * *

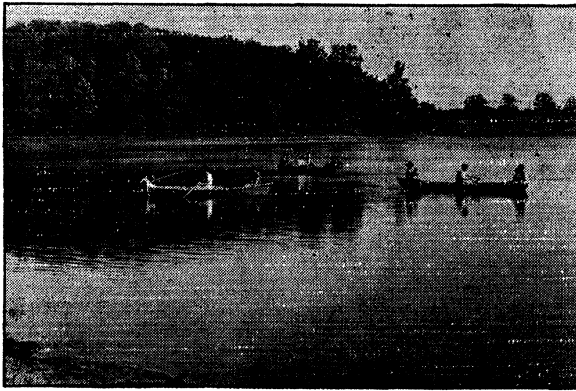
האָט סאַני געמאַנצט און געשפרונגען
אַזוי ווי דער וועווריק אין גראַז,
שוואַרץ שוין געוואָרן זיין פנים,
ברוין שוין געוואָרן זיין נאַז...
נאַר סאַני איז אויך דאָך אַ קנאַספּל,
און צייטיגט ווי יונגינקע גראַז...

דער מזרח נעמט וואַרפּן
אַ זונשמראַל אַ שאַרפּן
אויף סאַני'ס ווייס הענטל
און ברוינער עס פאַרבן,
און מאַכן אים רייפער,
די מוסקולן שטייפער.

די אויגלאַך צעעפּנט, אַזוי ווי צעשראַקן,
אַ וואַרף מיטן קעפל, צעטרייסלט די לאַקן,
מרינקט סאַני מיט אימפעט די לופט און די שוין,
ער זופט פון דעם מאַרגן,
ווי אַ שכור פון ווין,
אַ געזונט אין די יונגינקע ביינער אַריין...

אויפן שיפל

בויה זיך, שיפל, בויג זיך. בויג,
וויג די וועלט איצט פאר מיין אויג,
לאזט נאך זיך א ווייסן וועג —
ווייסן שוים פון ברעג צו ברעג.
וויגסט די פעלזן געבן ברעג
בויהסט דעם הימל-זוים צום תהום,
הויכסט דעם תהום צום הימל-זוים,
שווינדלט. שווינדלט, פאר מיין אויג.
מיט דיין יעדן שמארקן בויג
גיט פאר מיר די וועלט א נויג.
בויה זיך, שיפל, בויג זיך, בויג.



בלאזט אַ ווינטעלע אַזאַ

קומט דער אוונט, שמיל און שאַ,
בלאזט אַ ווינטעלע אַזאַ.
בלאזט עס, בלאזט עס, „וואַר-וואַר-וואַר“
מאַכן מאַמעס טירן צו

שפילן קינדער אפן גאַס:
שמערל, צימבל, יאַנקל באַם,
קלאַפן, צימבלען: טראַלאַלאַ!
בלאזט אַ ווינטעלע אַזאַ.

פונם פענצטער שמרעקט אַ קאַפּ,
מאַמע שרייט פון דאָרט אַראָפּ,
שמערל יאַנקל, קומט אַריין!
בלאזט דאָס ווינטל „וואַר“ אַריין.

שמרעקט איר קאפ פון צווייטן הויז
אויך א מאמע דארט ארויס:
עטל, שיינדל, קומט אריין!
בלאזט דאס ווינטל „וואו“ אריין.

מאמע דא און מאמע דארט
בייט זיך איבער מיט א ווארט:
ווייסט? די שכנה... כא-כא-כא!
בלאזט א ווינטעלע און.

כאפן חברה אויף א ווארט,
וואס די מאמעס רעדן דארט:
צימבלען, קלאפן: טרא-לא-לא!
בלאזט א ווינטעלע און.



פארן שטורם

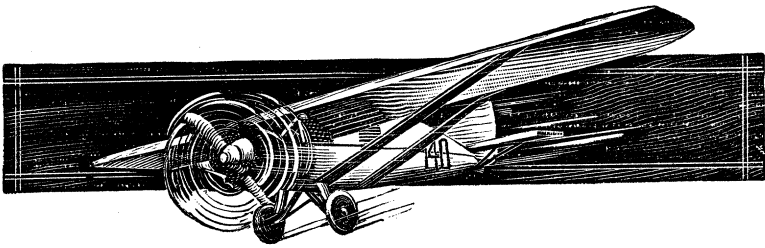
קנייטשט זיך אלץ דער הימל
וויינען דאכט זיך וויל ער.
נאר ער שטיקט די מרערן
איז זיך שטילער, שטילער...

אלץ ארום איז רואיק
הערסט דעם ווינט ניט בלאזן
זעסט דעם ווינט ניט קרייזלען
אפן פעלד די גראזן.

זעסט קיין וועל ניט שלאגן
אינם ים פון זאנגען,
און מיט שווערע וואלקנס
איז די זון פארהאנגען

און פארגליווערט בלייבן
אפן שמאץ די צווייגן
און די פרייע פייגל
אלע שווייגן, שווייגן...

און קיין שארד פון בלעמל
הערט זיך פון די בייטן
בלויז דער שמויב פאר מורא
הויבט זיך פון דער ווייטן.



אין ליכטיקן רוים

די בלזיקייט ווערט העלער און מיפער,
אין ליכטיקן רוים,
גרינער די ברויזיקע כוואליעם,
וואס שפריצן מיט שוים,
און איך אויף די ריזיקע פליגלען דערהויבן,
געטראגן,
פארטראגן,
אלץ ווייטער, אלץ העכער, אלץ מיפער אין רוים.

בלויקייט און זונשיין זיך מיטן און בלענדן,
אזוי ווי די פארבן פון האלדז ביי א מויב,
און איך אין דער טיפקייט,
דער גאלדיקער-בלויער,
א פינטל א גרויער, —
א פינטלע שמויב.
אמאל ווי אן אדלער, וואס יאגט זיך נאך רויב,
אמאל א שליח פון כשורות — א פרידלאכע מויב.

שטיל לעבן

פון ווייטן הויכט דארט שטאַלץ זיין קאַפּ
אַ הויכער, גרינער באַרג,
פאַרעקשנ'ט האָט ער זיך דעם הימל צו דערגרייכן,
און אונטער אים דאַס פעלד —
אַ ברייטער, גרינער שלעפּ צעוואַרפן,
אַרומגעזוימט ביים ברעג
מיט אַ העלן אַרנאַמענט —
אַ טייכעלע אַ בלייבן.

רואיק ליגט דער טייך, א שיינענדער, א גלאטער,
ער שפיגלט טיף אין זיך די בלויקייט פונם הימל אפ,
נאָר ווען גיט ווען, כאַפט פון דער מיט א פישל זיך אַרום,
א קעפל ווי א שפילקע קאַפּ די גרויס.

שווימט פון אַרט און לאַזט נאָך זיך צוויי פאַלדן איבער גאָר
דער ברייט,

פאַר די אויגן ווערט א זילבער פארהאַנג אויסגעשפּרייט
און די שאַטנעס פון די ביימער ארום ברעג,
היינגען איבער אים ווי גרינע קומאסן אַראָפּ.



א וויסער שוואַן

ווי דער הימל קלאַר און בלוי
ציט דער טייך אונגענדלאך זיך אַזוי,
און מיט זיין לאנגען, דינעם, ווייסן האַלדז
אויסגעצויגן
און פאַרבוין
ווי אַ פּראַגע צייכן
אין דער ווייטער וועלט אַריין
שווימט אַזוי
אויף דעם גלאַטן, נאַסן בלוי —
אַ וויסער שוואַן.

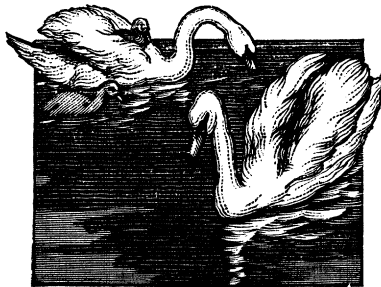
דער ווייסער שוואַץ איז ערגעץ ווייט פון אויג פארשוואונדן
ווען די זון אינמיטן מיטן האַט אַ פייער פלאם צעצונדן,
אַ פרייד, אַ ליכטיקע האַט אויף דער בלויקייט זיך צעשפרייט,
באַמערקבאַר קוים,
האַט גענומען שפּריצן דינער שוים.
און מיט די רייכסטע פאַרבן פון דעם רעגנבווגן
האַט גענומען בלענדן פאַר די אויגן.

אָבער ניט אויף לאַנג האָט די פרייד געדויערט,
טיפער אינם תהום האַבן כוחות שוין געלוערט
און גענומען האַבן ברויזנדיקע כוואַליעס יאַגן.
די פייערדיקע פליסיגקייט

געוואַרפן

און געוויגט,

ביז די בלויקייט האָט דעם פייער פלום באַזיגט.
ווידער איז די בלויקייט פונם טייך הימלדיק געוואָרן
און ווען דער ווייסער שוואַץ האָט צוריקגעקערט פאַרנאַכט
האָט ער אַלץ מיט זיך דעם ווייסן פראַגע צייכן מיטגעבראַכט.



אינהאלט

7	צעאקערטע פעלדער
11	דער פארמער
13	נאכן אקער
16	זומער
19	מארנגגליק
22	מיר איז ליב דער רעגן
24	ברי מיר ליבע זון
26	נעקטאר
28	בינען און בלומען
31	אין פעלד
36	דער זייגער
38	פרימארגן
44	אויפן שיפל
45	בלאזט א ווינטעלע אזא
47	פארן שטורם
49	אין ליכטיקן רוים
51	שטיל לעבן
54	א וויסער שוואן

לויבאָר וואָרלד פּרעם
508 סאומ קערזי עוועניו
שוקאגא, איל.



379